

РЕШЕНИЕ

№ 39559

гр. София, 13.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в
публично заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **7774** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Д./М. Д./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., против отказ за издаване на виза от 21.05.2026г., издаден от първи секретар, ЗКС в Посолството на РБългария в [населено място], Република Т., депозирана чрез адв.Г. С..

Жалбоподателят твърди, че не са налице основанията, визирани в отказа - чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Счита, че мотивите на органа са неясни и че е представил доказателства за наличието на стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка. Заявява, че е представил всички изискуеми и относими писмени доказателства, че издаденият отказ го лишава от право да кандидатства за разрешение за продължително пребиваване, тъй като желанието му е трайно да се установи в България. Претендира, че с обжалвания отказ са засегнати основните му права по чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) и по-конкретно правото на личен живот. Моли съда да отмени изцяло отказ за издаване на дългосрочна виза, издаден от първи секретар, ЗКС в Посолството на РБългария в [населено място], Република Т.. Претендира разноски.

Ответникът, първи секретар, ЗКС в Посолството на РБългария в [населено място], Република Т., редовно призован, не се явява, не се представлява. Не претендира присъждане на разноски.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D от 14.04.2026г. (л.43-44) жалбоподателят М. Д./М. Д./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т. е поискано издаване на виза тип „Д“ за дългосрочно пребиваване в Р България. Като цел на пътуването е посочено – търговско представителство на чуждестранно дружество в Р България, като за целта е регистрирано търговско представителство в БТПП. Исканата виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ е с цел на пътуването - “търговско представителство на чуждестранно дружество в Р България” - чл. 24, ал.1, т.6 ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал.1 от ЗЧРБ и са представители на чуждестранно търговско дружество, представило необходимите документи.

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателя; Решение за вписване в единния търговски регистър на БТПП №[ЕГН] от 02.07.2025г., Сертификат №1224 от 08.04.2026г. от БТПП, оборотна ведомост за 2025г., договор за наем на недвижим имот от 16.03.2026г., Декларация от собственика на наетия имот, Декларация от собственика на имота, че той може да се ползва като офис на търговско дружество, препис-извлечение от регистъра по гражданското състояние издаден от Т., свидетелство за съдимост №94360899-2025-[ЕГН] издадено от Републиканска главна прокуратура-К., отчет по сметка от „Търговска банка Д“ АД с наличност в размер на 7677.24 евро, едногодишна медицинска застраховка от К. С..

На 21.05.2026г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза, който е връчен на жалбоподателя на 03.06.2026г. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: „не са доказани достоверно условията на заявеното пребиваване в Р България“.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция "Миграция" и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под ANK26003446V от 14.04.2026г.

С писмо рег. № М-7801/02.09.2026г. Председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от СДМ-ДАНС, като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза и няма изготвени документи, относими към воденото производство.

От Дирекция „Миграция“ МВР с писмо рег. № 536400- 95187 от 01.09.2026г. на началник на отдел ЗМБГ е изпратена справка УРИ 513з-50327/11.05.2026г. и становище, според които апликантът е посочил само оборота на фирмата си и че са налице данни, че основанието „търговски представител“ се ползва само с цел получаване на виза „Д“, без реално да се осъществява представителство.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 16.06.2026г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК след получаване на отказа за издаване на виза на 03.06.2026г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му по чл.8 от ЕКПЧ. Видно от изложеното в молбата на жалбоподателя, той желае да се установи в България. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 25/26.08.2025г. на посланика в Посолството на Р България-А..

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиваване по реда на чл. 24, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ (виза вид D) и са представители на чуждестранно търговско дружество, представило документи за: данъчна изрядност, за годишен оборот в размер най-малко на 100 000 лева или тяхната равностойност в чуждестранна валута, изчислена по официалния курс на Българската народна банка, валиден в деня на приемане на редовните документи за регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, придобит за период от всяка от две последователни години преди регистрацията на търговското му представителство; удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице, издадено не по-рано от 6 месеца и с валидност 6 месеца от датата на издаването му от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство. По делото е установено, че жалбоподателят е представил необходимите документи удостоверяващи горните обстоятелства.

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните

предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Видно от приложените към административната преписка: копие от паспорта на жалбоподателя; Решение за вписване в единния търговски регистър на БТПП №[ЕГН] от 02.07.2025г., Сертификат №1224 от 08.04.2026г. от БТПП, оборотна ведомост за 2025г., договор за наем на недвижим имот от 16.03.2026г., Декларация от собственика на наетия имот, Декларация от собственика на имота, че той може да се ползва като офис на търговско дружество, препис-извлечение от регистъра по гражданското състояние издаден от Т., свидетелство за съдимост №94360899-2025-[ЕГН] издадено от Републиканска главна прокуратура-К., отчет по сметка от „Търговска банка Д“ АД с наличност в размер на 7677.24 евро, едногодишна медицинска застраховка от К. С., целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни и са установени по делото. Те не се и оспорват от административния орган, нито от ДАНС или Дирекция „Миграция“. Истинността на приложените по делото писмени доказателства не е оспорена, поради което не е налице соченото в оспорения отказ материалноправно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказана достоверна цел и условия за заявеното пребиваване основания не се подкрепят от събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, част от които като официални документи обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Изяснена е целта, както и условията на заявеното пребиваване. Като фактическо основание за отказ е посочено, че апликантът е посочил само оборота на фирмата си и че са налице данни, че основанието „търговски представител“ се ползва само с цел получаване на виза „Д“, без реално да се осъществява представителство, което обаче не е посочено изрично, нито като фактическо нито като правно основание.

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че „не са доказани достоверно условията на заявеното пребиваване в Р България“. Така посочените фактически основания не кореспондират с посоченото правно основание - чл. 10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Както е посочено и в становището на Отдел „Миграция“-СДВР, то отказът е следвало да бъде на основание чл. 10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ.

Констатираното противоречие в мотивите на административния акт е съществено и на практика се приравнява на липса на мотиви, тъй като препятства апликантът да разбере причините за отказ и да организира защитата си, а съдът да извърши проверка на законосъобразността на акта.

По изложение съображения, административният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя следва да се заплатят сторените разноски в размер на 505.11 евро, от които 05.11 евро платена държавна такса и 500 евро заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал.1 и чл.2 АПК, Административен съд София-град, 80-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Д./М. D./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., отказ за издаване на виза от 21.05.2026г., издаден от първи секретар, ЗКС в Посолството на РБългария в [населено място], Република Т..

ВРЪЩА преписката на първи секретар, ЗКС в Посолството на РБългария в [населено място], Република Т. за ново произнасяне по заявлението на М. Д./М. D./.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на М. Д./М. D./, гражданин на Република Т., разноси в размер на 505.11 евро.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.